

„McAllisterová opäť napísala úžasný román. Vystihuje ho nápaditý dej s dovtipnou zápletkou, dych vyrážajúcimi odhaleniami a nádhierne vykreslenými charaktermi. Jednoduché fantastické dielo.“

LISA JEWELLOVÁ

ĎALŠIA

JEHO ZBRAŇOU NIE JE PIŠTOĽ ANI NÓŽ,
ALE JEJ NAJTEMNEJŠIE TAJOMSTVO.

NEZVESTNÁ

AUTORKA
BESTSELLERA
NEW YORK TIMES

V NESPRÁVNYM
ČASE
NA NESPRÁVNYM
MIESTE

GILLIAN MCALLISTEROVÁ

TATRAN

ĎALŠIA
NEZVESTNÁ

ĎALŠIA NEZVESTNÁ

GILLIAN
MCALLISTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Gillian McAllister: Just Another Missing Person,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Michael Joseph,
part of the Penguin Random House,
Londýn 2023,

preložila Alexandra Ladzianska.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5525. publikácia a 53. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková

Jazykové redaktorky Eva Mládeková, Eva Melichárková, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Gillian McAllister 2023

Translation © Alexandra Ladzianska 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1673-9

*Venujem Neilovi Greenoughovi, pretože každý
spisovateľ potrebuje svojho radcu a tvorivého
(neskorumpovaného) príslušníka
policajného zboru.*

Prológ

Keď Julia videla, ako sa k nej Genevieve rúti, hneď vedela, že sa čosi udialo. Rozrazila dvere poschodového parkovacieho domu tak prudko, až sa za ňou rozhojdali a v rýchlom tempe chaoticky búchali o rozbitú stenu. *Nemala by som ju nechať samu*, pomyslela si Julia. Volali jej z práce a Genevieve zatiaľ odbehla kúpiť parkovaciu kartu. A teraz...

„Mami!?“ zakričala Genevieve, bežiac krížom k nej. Vo svetle žiaroviek vyzerala vyľakane a pod očami mala rozmazanú očnú linku. V panike sa obzerala cez plece. Julii sa zachvel žalúdok. Pulz cítila v rukách, nohách i ramenách. Jej telo volalo o pomoc. Niečo je zle. Niečo nie je v poriadku. Srdce jej búšilo.

A potom sa Genevieve objavila rovno za ňou so zakrvavenou rukou. „Musíš ísť so mnou!“

ČASŤ PRVÁ

OLIVIA

Nezvestná prvý deň

1

Julia

Julia rozmýšľa, či muž pri vedľajšom stole nie je náhodou týpek, ktorého raz zadržala. Spolu so ženou a dvomi deťmi si objednáva karamelový cheesecake a Julia je presvedčená, že ho kedysi obvinila z vraždy. Svetlo je slabé, takže to nevie naisto.

Snaží sa, aby jej manžel a dcéra netušili, o čom premýšľa, sústredene teda prechádza menu.

„V Nando's zdochol pes, no nie?“ vyhlási Genevieve. Julia sa usmeje na svoje jediné, zato šibalské dieťa.

„Ako to myslíš?“ rázne sa opýta Art. Je to Juliin manžel, ktorý dostal meno po Artovi Garfunkelovi. Učí angličtinu, je pedant, zároveň nerozhodný človek a posledná osoba, ktorá používa bodkočiarky v esemeskách. Je Juliinou celoživotnou láskou.

Cheesecake položili na stôl potenciálneho vraha. Julia ho pozoruje. Má dva telefóny, oba položené na stole displejom dolu. Hlavný znak kriminálnika. Je si istá, že je to on. Voľačo na jeho obočí...

„No, veď vieš. Nando's je tak trochu stoka. Ale nechajme to,“ povie Genevieve a zahľbí sa do menu. Čierne tričko s viazaním okolo krku má zastrčené do džínsov s vysokým pásom. V ušiach

jej visia veľké zlaté kruhové náušnice. Vyzerá úžasne, ale aj keby nie, bolo by jej to jedno. Celá Genevieve. Robí si, čo sa jej zachce. Niekedy je Julia hrdá, že vychovala takú silnú ženu. Inokedy už menej.

Je sedem hodín večer, Julia nedokáže uveriť, že je tu a nič sa nestalo. Dokázala to. „Robia tu dobré kurča,“ povie Art mierne, možno trochu dotknuto, vyberal totiž reštauráciu.

Cheesecake je skoro zjedený. *John*. Julii sa zdá, že sa volá John. Venovala mu letmý pohľad a zrakom preletela k telefónu. „John – vrah z Portisheadu,“ napísala do Googlu. Je si istá, že by ešte nemal byť na slobode. Brutálne dobodal človeka v centre mesta. Dostal doživotie a nebolo to tak dávno.

Google nájde mnoho podobných prípadov. Keď chce Julia zúžiť vyhľadávanie, zazvoní jej telefón. Z policajnej stanice.

„Hlavná inšpektorka Dayová?“ pýta sa operatívny technik v Juliinom služobnom telefóne, ktorý vždy nosí so sebou. Juliino srdce radostne poskočí. „Máme nový prípad. Ide o nezvestnú osobu,“ oznámi jej operatívca, načo Julia pohotovo vstane.

Už žiadne pikantné kurča, už žiadne žartovanie s Genevieve! Práca volá! A toto je práca. *Je to práca*, zopakuje si pre seba. Za dvadsať rokov v polícii sa táto veta stala jej mantrou.

Dozvedela sa podrobnosti a teraz zíza na stôl. Dvadsaťdvaročná nezvestná žena. Nemala žiadne psychické problémy. Naposledy ju videli včera na kamerovom zázname. Keď sa nevrátila domov, jej spolubývajúce ohlásili zmiznutie. Takéto sú fakty.

Ale za týmito faktami sa skrýva ešte niečo iné. Určite. Niečo bude inak. Niečo, čo ešte nevie pomenovať. Hovorí jej to inštinkt detektívky. V šere reštaurácie jej naskočia zimomriavky.

„Musím ísť,“ oznámila, keď jej priniesli jedlo na stôl. Kukurica na pare, zemiaková kaša a kura. Túžobne sa naň zadívala.

Ako vstávala, obzrela sa na potenciálneho vraha naľavo od nich. „Ak ho náhodou uvidíte odchádzať,“ povedala tichým hlasom Artovi a Genevieve, „môžete mi zistiť jeho meno?“

Ako policajtku si vždy bola príliš mäkká, pomyslí si Julia, ponáhľajúc sa na stanicu pripravená dať inštrukcie svojmu tímu, ale keď zazrie svojho starého obľúbeného informátora Pricea, zastane. Price sedí na jednej z väzenských lavíc. Tvári sa prekvapene, akoby niekto na sekundu zastavil svet.

Opýta sa ho, čo tu robí. Nemôže si pomôcť, ale je to pre ňu dôležité, odhliadnuc od toho, koľko ďalších úloh má na starosti. Julia zomiera zvedavosťou, pokiaľ ide o ľudí, ktorých má rada, čo je v podstate každý.

Price si prekrižil nohy v členkoch a ruku prevesil cez operadlo kovovej stoličky, akoby bol doma. Julia už tuší, že má strach. Veď obchoduje s najnebezpečnejšou komoditou – informáciami.

Gaštanovohnedé vlasy si géluje toľkými vrstvami, že z červených tónov sa stáva nenápadná hnedá. Jeho bledá pokožka posiatá pehami sa ľahko spáli a začervená. Pôvodne pochádza zo škótskeho Glasgowa a nikdy nestratil prízvuk napriek tomu, že sa presťahoval už pred dvadsiatimi rokmi, keď mal sedemnásť.

„V čom lietaš?“ opýta sa ho Julia bez okolkov v prázdnej vstupnej hale, ktorá páchne po čistiacom vosku a zatuchnutých večerách podávaných obvineným. Často obsahujú mäso, ktoré netreba skladovať v chladničke, pretože dátum spotreby vyprší až o niekoľko rokov.

Väčšina svetiel nesvieti. Takto večer Julii pripadá stanica neskutočne romantická, akoby vstúpila do múzea mimo otváracích hodín, keď má doň prístup len ona, alebo do záberu z filmu, v ktorom sa túla sama.

„Vo všetkom možnom,“ odvetí Price. Je múdry stratég. Z nejakého dôvodu jej to nepovie.

„A presnejšie?“ opýta sa Julia. Price sa s ňou nikdy nerozpráva, vždy ju len stroho informuje. Rýchlo, úskočne aj s humorom,

napriek tomu ho nikdy nezadržala. Julia s ním jednala takmer vždy vonku.

Strážnik prišiel s pohárom staničnej kávy. Julia po nej hodí očkom. „Uvaril si len pre seba?“ ironicky sa spýta, no strážnik ju ignoruje.

Pozrie sa späť na Pricea, potom si vzdychne, vykročí k zadnej kancelárii a zastaví sa v kuchyni. Spraví si čaj s tromi kockami cukru a dostatočným množstvom mlieka, aby ho ochladila, pretože horúci čaj nie je v cele povolený. Mohol by sa stať zbraňou. Pohár jej zohrieva ruky. Láka ju, za celý deň mala len jeden nápoj v Nando's, ale nemôže si ho dovoliť. Má veľa práce. Musí zistiť, v čom lieta Price. Chce sa zamerať na vraha z reštaurácie. A potom: vyzerá to, že musí nájsť nezvestnú ženu.

Len čo vojde s čajom dnu, Price k nemu natiahne ruku. „Och, slečna,“ poteší sa a usrkne si z neho. „Aj s cukrom. Som vaším dlžníkom. Koľko je desať percent z ničoho?“ Rozosmeje sa. Je škodoradostný, ale jedna vec je istá. Aj on by jej uvaril čaj, keby si vymenili úlohy.

Julia sa usmeje a vyhne sa strážnikovmu pohľadu. Je lepšie, ak ju kolega odsúdi pre prílišnú familiárnosť, akoby mala prebdiť celú noc a premýšľať o Priceovi a o tom, či v ten deň alebo týždeň už pil horúci nápoj. Neexistuje nič, v čom by Julia bola lepšia než v premýšľaní uprostred noci. A vlastne aj uprostred dňa.

„Veľa šťastia,“ povie mu. Price pozdvihne pohár jej smerom a imaginárne si s ňou pripije.

Keď sa Julia vráti do svojej kancelárie, skôr ako informuje svoj tím, skontroluje vrahov spis. Bol to John, John Gibbons. Zavolá strážnikovi, aby si overila, či vrah stále sedí v bristolskom väzení. Musel to byť niekto iný. Julia si zakryje tvár dlaňami. Zbabrala už dve úlohy za sebou, ešte jednu a o ôsmej večer môže premýšľať akurát tak o práci v supermarkete. Lenže túto prácu zbožňuje najviac na svete. A nikto predsa nedokáže mať vyvážený vzťah s niečím, čo miluje.

Julia pripne Oliviiinu fotku na tabuľu v zasadačke. Je to ošarpaná, stará miestnosť so zníženým stropom a otrasným kobercom. Z nejakého dôvodu ju upratovačky neupratujú tak často ako ostatné kancelárie, preto sa v nej nájdú odložené šálky zájdené od kávy, pozostatky dokumentov so starými prípadmi a cítiť tu aj všadeprítomnú portisheadskú zatuchlinu.

Julia sa zadíva na vertikálne žalúzie zo sedemdesiatych rokov dvadsiateho storočia zakrývajúce nočnú oblohu a uvažuje, či existuje na svete miesto, z ktorého ju videla viackrát než odtiaľto. Napriek tomu, že nejde o útulné Nando's s jej dcérou, je vtipné, že pre Juliu je takmer rovnako dôležité. Je to jej domov. Vyzuje si topánky, akoby si uvedomovala túto skutočnosť, a pustí sa do pátrania, do toho, kým sa má aspoň na chvíľu stať – detektívkou, pre ktorú je všetko ostatné druhoradé.

Zvyšok tímu vyzeral unavene. Niektorí ešte vždy neodišli. Ďalších odvolali od naservírovanej večere, z rande alebo stretnutia s rodičmi. V Portisheade nie je špeciálny informačno-bezpečnostný tím. Zostavili ho narýchlo, keď prípad vyhodnotili ako vysoko rizikový. Prizvali aj detektívov a analytikov z iných tímov a Julia dúfa, že ide o profesionálov. Má to tu rada, nemôže si pomôcť.

Civie na Oliviiinu fotografiu. Je to štíhla blondína s výrazným okrúhlym nosom, ktorý udrie do očí. Julia sa natiahne, aby narovнала fotku. Lepidlo, ktoré držalo fotografiu, je už staré a zoschnuté, skrátka nepoužiteľné. Nuž, taký je policajný rozpočet. Je to fotka z pasu. Oliviiin Instagram je plný vysoko umeleckých fotografií, na jednej má slnečné okuliare v tvare srdca vykúkajúce spoza zmrzliny, široký úsmev a krivé zuby. Dokonale nedokonalá, do očí bijúca vlastnosť tínedžerov.

Julia sa jej pozrie do očí a pomyslí si, že nezvestná v skutočnosti chýba len tým, ktorým sa stratila.

Netuší, aký je Oliviin osud, ale svoj už pozná, je to nespavosť. Doma veľa diskutujú o všetkých detailoch. Genevieve, ktorá sa náramne podobá na Juliu, začne celý prípad analyzovať. Art sa vtedy cíti vylúčený, hoci to nikdy nepovie.

Dvaja analytici sa zhovárajú o chlapovi, ktorého zadržali včera večer. „Išlo o okrasných Budhov,“ vraví David Brianovi.

„Budhov?“

„Keď ich kriminalisti prezreli, bolo úplne jasné, že si ich pchal do svojej...“

„Okej,“ skočí mu do reči Julia a zaškerí sa. Vie všetko o spomenutom prípade. „Dost' bolo Budhov a...“

„Prosím ťa, povedz, že máme niečo nové a zaujímavé,“ žobronil Jonathan, Juliin oblúbený detektív. Pracujú spolu už pätnásť rokov. Začal ako jej analytik, neskôr sa dostal do jednotky. Aj vtedy, keď bol oveľa menej skúsený než ona a mal na starosti telekomunikačné správy, zvykla s ním Julia sedieť počas obedov na múriku vonku, rada, že našla niekoho, kto je ako ona: človeka, ktorý si všíma detaily, niekoho, kto si prácu vždy, vždy, vždy berie domov, či už emocionálne, alebo fyzicky. Po tom, čo získal kvalifikáciu, sa rozhodla, že ho na oplátku vezme do svojej kriminálnej jednotky.

Julia sa tvári nejednoznačne, zatiaľ neodpovedala. „Beriem to ako áno,“ vyhlási Jonathan. Je húževnatý ako Julia, dokáže vyčarovať informácie do sekundy, niet pochyb o jeho analytických skúsenostiach. Jeho stratégiou je neúnavne sa pýtať. Kohokoľvek, či už mobilných operátorov, alebo letísk. Jednoducho opakovane obvoláva jednotlivé miesta a zisťuje informácie. Jeho mottom je „trpezlivosť je cnosť“. Väčšinou si poznámky zapisuje tak, že si telefón pridržiava hlavou o plece, takže to trošičku pripomína call centrum.

V zasadacej miestnosti je chladno. Hoci má Julia na sebe pančuchy a na zemi je koberec, oziaba ju na nohy. Je koniec apríla, ale stále je zima ako v januári. Jej pohľad zachytil Nathan Best, jej druhý oblúbený seržant. „Bude snežiť,“ zahlási. „Hlúpy vtip.“

„Sneh je dobrý prezervatív,“ žmurkne naňho Jonathan.

„Nehovorme o prezervatívoch,“ vykrikuje Julia. „Hovorme o tom, ako nájsť živých ľudí.“

„Bude to podobné ako minuloročný prípad? Lebo druhý raz to už nedám,“ spýta sa Jonathan s obavami. Julia oceňuje jeho úprimnosť. Cíti to rovnako. Sadie, ženu, ktorá zmizla minulú jar, cestou domov zachytila kamera. Vedeli iba to, že si so sebou vzala pas, hoci ho na žiadnom letisku nepoužila. Vyšetrovanie prebiehalo niekoľko mesiacov, pričom už len polovica z toho, čo videli, všetkých rozrušila. Zdvojnásobili úsilie, hľadanie rozšírili do ďalších oblastí, preverovali rozsiahle zoznamy telekomunikačných spravodajských služieb, zatkli a vypočuli niekoľkých známych sexuálnych deviantov z okolia, no postupne sledovali čoraz menej potenciálnych páchatel'ov. Len nedávno hovorili, že znovu otvoria prípad, ale vedia tak málo, že by to nemalo zmysel. Rekonštrukcie fungujú len vtedy, ak si niekto zo širokej verejnosti spomenie na nové detaily zmiznutia.

Jonathan rozhadzuje rukami tak nedbalo, že takmer vyleje čaj na koberec. Ten flak by na ňom pravdepodobne ostal navždy. Takto vyzerá život na polícii. Žiadne zúrivé naháňačky áut či tajné úlohy. Len vágny, neutíchajúci pocit napätia, zatuchnuté kancelárske prostredie a niekde medzitým miesto, ktoré je síce očiam neviditeľné, no v istom zmysle fascinujúce: život a smrť. A za tým všetkým ešte traumatický zážitok z týchto udalostí. Napriek Juliinmu najväčšiemu úsiliu Sadie už nikto nikdy nevidel, čo viedlo nielen k obviňovaniu polície z nečinnosti zo strany príbuzných, ale aj zo zanedbávania manželských povinností zo strany Juliinho manžela.

Živo si pamätá ten deň, keď prípad odložili. Nikto z nich nevedel prijať. Prezerali si dôkazy, ktoré videli už dvakrát. Nakoniec im zostalo len zúfalstvo. V deň, keď prípad zabalili, išla Julia rovno domov. Uprostred dňa si ľahla do postele a pozerala cez svetlík nad sebou. Zmeškala Artove narodeniny. Auto potre-

bovalo novú STK. Štyri mesiace nezašla do knižného klubu. Ostatní členovia rodiny nie sú policajti, a tak tomu nerozumeli. Myslela len na tú ženu a jej pochmúrny koniec, ktorý mohla len predpokladať, a na to, ako ju sklamala.

Do miestnosti vojde seržant Poole. „Prepáč,“ povie. „Práve som prepustil dílera, bude to tak lepšie.“

Julia si spomenie na Pricea, ktorý si pôjde vlastnou cestou, čaj zadarmo a podobne, a hneď jej je lepšie. Ten chlap vždy pristane na nohách ako mačka. Opäť ho zadržia, ale dostane sa z toho.

Julia zhrabne červenú fixku a nakreslí na tabuľu šípku. Fixka škripe, načo ľudia v miestnosti stíchnu, akoby cinkla pohárom.

Začne. „Takže zatiaľ vieme len toľko, že Olivia Johnsonová má dvadsaťdva rokov. Volajú ju Olivka. Pracuje v marketingu. Dvadsiateho siedmeho apríla podpísala zmluvu o prenájme bytu. Dvadsiateho ôsmeho, teda predvčerom, sa presťahovala do uvedeného bytu v centre Portisheadu.“ Pozrie na zamysleného Besta a potom sa zahľadí na Jonathana, pre ktorého prípad zjavne predstavuje výzvu.

„V tú noc bola vo svojej izbe, vybalila si zopár vecí a ráno odišla na pohovor do marketingovej firmy Reflections, ktorá sa nachádza v centre Bristolu. Nevieme, kde predtým pracovala, ale podľa e-mailov, ktoré poslala prenajímateľovi bytu, sa presťahovala z Walton Bay. V tú noc zaslala správu svojej spolubývajúcej, v ktorej ju prosila, aby za ňou prišla. Pridala aj bozkávajúceho smajlíka. No nepoznáme polohu, odkiaľ ju odoslala. Ešte predtým ju však zachytili kamery na Portishead High Street. Máme stopu. Dnes ráno ju jej spolubývajúca nahlásila ako nezvestnú. Chvilu trvalo, kým sa to dostalo k nám, a medzitým sme telefonovali s otcom.“

Najviac ju trápila správa, ktorú Olivia napísala spolubývajúcim. *Príd', prosím!* Znelo jej to ako typické ženské volanie do zbrane. Julia si myslí, že ju poslala s jediným zámerom – aby

ju zachránili. Niektoré veci nevie preto, lebo je policajtká, ale preto, že je žena.

Preberajú Juliine informácie. Oliviiných priateľov, spolupracovníkov a miesta, ktoré podľa jej Instagramu často navštevovala. Potom Julia rozdá úlohy a usúdi, že by to zaujímalo Genevieve. „Čo by som dala za to, aby som sa mohla zúčastniť na brífingu!“ povedala jej nedávno. Predtým sa Genevieve k Juliinej práci stavala veľmi vlažne, no teraz je úplne posadnutá tým, čo nazýva *skutočným zločinom*, kým Julia to nazýva svojou prácou.

„Nikdy v živote,“ odpovie Julia. Genevievein záujem o políciu evidentne stúpa kvôli Julii, ale to je rozhovor na inokedy.

Poole ju preruší skôr, ako sa poriadne rozhovoria. „Prečo je vo veľkom nebezpečenstve?“ vyzvedá. Juliu to neprekvapilo. Poole je opačný typ človeka, za ideálnych okolností by argumentoval aj sám proti sebe. „Len sa hráme na diablovho advokáta,“ dodáva uštipačne, akoby nesúhlasil so všetkým, čo si Julia myslí. Pánebože! Nie je jedna zo životných právd, že každý, kto cíti potrebu hrať sa na diablovho advokáta, vážne potrebuje riadnu dávku džinu a sex? *Zobuď sa*, pomyslí si Julia škodoradostne.

„Pokiaľ vieme, nemala žiadne psychické problémy. Atraktívna žena, ktorá sa pravdepodobne cítila v noci osamelá, tak odoslala správu svojim spolubývajúcim, aby za ňou prišli. Asi stojí za to preveriť to, nie?“ odsekne Julia namiesto toho, aby povedala, čo si skutočne myslí. Jej tón bol však ostrý.

„Dobre,“ odpovie Poole, zdvihne ruky a jednou si poškrabe plešatú hlavu. „Nemusíš sa hneď do mňa navázať.“

Julia s Poolom debatuje, dáva mu príkazy, čo robiť s kamerovým záznamom, treba preveriť aj telefónne hovory, vypočuť rodičov, spolubývajúcich a pátrať po odtlačkoch. Jej stratégiou je venovať čo najviac času aj rozpočtu prípadom nezvestných osôb, a to čo najskôr. Julia sa riadi zásadou zlatej hodinky: získať správnu odpoveď okamžite a zvyšok príde. Nechápe, prečo by mal niekto pracovať inak.

Pre Juliu sú informácie kľúčové a potrebujú ich čo najviac. Nakoniec im práve ony prezradia, kde sa Olivia skrýva, či už unesená alebo mŕtva. Nič medzitým neexistuje.

Julia sa ženie do svojej kancelárie, aby začala s vlastnou sériou úloh. Vyzutá a napoly spokojná previnilo premýšľa o Genevieve a Artovi, ktorých nechala v Nando's. Genevieve je len o pár rokov mladšia ako Olivia. Pokojne by to mohla byť ona.

* * *

Julia má rada, keď sa jej tím navzájom informuje, a tiež si so záujmom pozrie veci, ktoré jej ukazujú. Má tak síce oveľa viac práce, ako by hlavná inšpektorka mala mať, ale nemôže si pomôcť. Človek sa viac dozvie z toho, čo vidí, než zo strohej e-mailovej správy alebo z prepisu kamerového záznamu.

Jonathan sedí v Juliinej kancelárii a zamyslene hľadá von cez žalúzie, ktoré Julia dala namontovať minulý rok. Vie, že to nie je bežné, ale keďže ju nezastavili ani úrady, teraz má namontované biele drevené lamelové žalúzie, za ktorými sa môže ukryť a uzavrieť pred vonkajším svetom. A keď bude chcieť, vytiahne ich a vpustí slnečné svetlo dnu. Celá pravá stena je presklená a takéto nádherné žalúzie má aj doma. Vo zvyšku jej kancelárie v tvare úhľadného štvorca stojí aj rohový stôl a množstvo iných vecí, ktoré sem zakúpila z vlastných peňazí, ako napríklad lampa od Next či Mac od Apple, pretože tieto značky má najradšej. Inými slovami, akoby jej dom premiestnili do tejto kancelárie.

O pár hodín neskôr, o desiatej večer už Julia koordinuje neustále narastajúci tím pátračov, analytikov a forenzných odborníkov. Je rada, že vidí Jonathana, ktorý si zloží veľké okuliare s čiernym rámom, aby si počúchal oči. Keď sa po ne načiahne, aby si ich nasadil, jeho snubný prsteň cinkne o stôl.

Len pred pár mesiacmi sa im s manželkou narodilo dieťa. Mala ho donútiť, aby si vzal dovolenku. Napriek tomu sa vrátil do prá-

ce o týždeň skôr, oči mu žiarili, radoval sa, pretože dieťa mu zmenilo život. Má ho rada, ale je strašný workoholik. Julia bola rovnaká. Ani voňavý a roztomilý novorodenec jej nezabránil v tom, aby vášnivo riešila prípady, skladala ich dohromady, pomáhala ľuďom a približovala sa k tej najnepolapiteľnejšej veci, teda k pravde.

S prekríženými nohami sedí vo svojom kresle. „V poriadku, povedz mi, čo vieš?“ opýta sa.

„Z tohto odpadneš,“ povie Jonathan. „Obávam sa, že je typickou predstaviteľkou iGeneration.“

„Č... čoho?“

„Rozsiahla internetová sieť. Je Gen Z-erka, ale som si istý, že by povedala: Neškatuľkujte celú generáciu, nehádzte všetkých do jedného vreca.“

„Zrazu sa cítim veľmi, veľmi stará,“ odvetí Julia sucho.

„Dovoľ mi začať s Instagramom,“ pokračuje s výkladom Jonathan. Sedí na Juliinej náhradnej stoličke, presne na to určenej a prezývanej aj vypočúvacie kreslo. Naťuká na počítači Olivii instagramový profil a spoločne si ho prezerajú. Jonathan radšej niečo rovno ukáže, akoby mal o tom hovoriť. Raz sa Julii dokonca priznal, že sa nerád rozpráva s ľuďmi.

Jej profil obsahuje selfíčka, obrázky kvetov a hromady kníh s vtipnými popismi. „Vytlačíš mi ich všetky, prosím?“ opýta sa Julia. „Ešte si ich pozriem, ale vytlačíš ich? A aj jej e-mail, tweety alebo čokoľvek.“

„Už som to urobil, keďže som to očakával, kamoška,“ zdvíha Jonathan fascikel, aby jej ukázal kopu výtláčkov pod ním. „Ale aj tak ťa musíme naučiť pracovať digitálne.“

Julia sa pousmeje. „Nie, nie, nie!“ Vždy sa cíti istejšie, keď môže listovať v stránkach v posteli. Chce mať v rukách čosi hmatateľné, z čoho sa do atmosféry noci rozletia tajomstvá ukryté medzi jednotlivými stránkami.

„Takže poďme na to. Táto posledná fotografia je určite zachytená včera v portisheadskom Starbuckse, však? Vidíš to výrazne